

עת"א 208/11/19 - משה בן משה נגד שרות בתי הסוהר - מחלקת האסיר - זימונים

בית משפט המחוזי מרכז-לוד

עת"א 208-11-19 בן משה נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

מספר בקשה: 4

בפני	כבוד השופט עידו דרויאן-גמליאל
מבקש	משה בן משה
	ע"י ב"כ עו"ד אזולאי
נגד	
משיב	שרות בתי הסוהר - מחלקת האסיר - זימונים
	ע"י ב"כ עו"ד אלימלך

החלטה

לפני בקשה מטעם אסיר להטלת עיצום כספי על המשיב לפי סעיף 6 לפקודת ביזיון בית המשפט.

עילת הבקשה:

1. ביום 1.11.19 הוגשה לבית משפט זה עתירתו זו של האסיר לפנותו בדחיפות לבית חולים, ללא כבילה, לשם עריכת בדיקות רפואיות דחופות הדרושות לו ובכללן בדיקת אולטרסאונד, בדיקת CT מוח, בדיקות שתן ודם.
2. לטענת המבקש, הוא סובל מגידול סרטני במוחו (גליומה) המלווה בהתקפים אפילפטיים ואיבוד הכרה, ובשלהי חודש אוקטובר 2019 החל סובל מדימום בשתן, מסחרחורות ומתחושת לחץ בראשו. לפי הנחיית ד"ר קוריצקי, רופאו של המבקש, נדרש פינוי הדחוף של המבקש לבדיקות בבית חולים, על מנת לאבחן את מקור הדימום והאם מקורו בגרורות סרטניות, דבר אשר יצריך ניתוח מיידי. כמו כן נטען, כי בהחלטות שיפוטיות קודמות, נתקבלה בקשתו של המבקש לפנותו לבית החולים ללא כבילתו בשל הסיכון הרפואי בכך, הנובע ממצבו האפילפטי.
3. על אף האמור, ועל אף החלטות שיפוטיות קודמות בנושא (החלטות של כב' השופטת יעקובוביץ מחודש יולי 2019 בדבר הפנייתו המיידית למיין במקרה של החמרה במצבו הרפואי) לא פונה המבקש על ידי המשיב לבית החולים לעריכת הבדיקות הנדרשות.

השתלשלות העניינים:

1. ביום 03.11.19 התקיים דיון שנקבע בדחיפות ונשמעו טענות מפי ב"כ המלומדים של הצדדים, כשמטעם

עמוד 1

המשיב נטען כי המבקש מטופל כראוי במסגרת שב"ס, לפי הנחיית רופא שב"ס ולאחר שנבדק ע"י נוירולוג. בתום הדין ניתנה החלטתו, שעיקרה יובאו להלן:

א. אין חולק על כך שמצבו הרפואי של העותר מורכב, אין חולק שכל החמרה במצבו מצדיקה בדיקה, ואין אף חולק על כך שכל הצדדים הם מעורבים המעוניינים בשלמות בריאותו של העותר.

ב. ככל שיכולתי ללמוד מהמסמכים הרפואיים שלפניי, לא מדובר בצורך דחוף עד כדי פינוי מידי, אך בהחלט מדובר בבדיקות שמן הראוי לבצען, ולהביא התוצאות בפני גורמים רפואיים מומחים, בין אם מומחה בתחום אחד, ובין אם מומחים במספר תחומים ואינני קובע מסמרות בכך.

ג. לפיכך, וכדי להבטיח טיפול ואבחון בעיתם, אני מורה לשב"ס להוציא את העותר לבדיקה רפואית בבית חולים, לא יאוחר מיום 17.11.19, כאשר אם לא יצליח שב"ס לקבוע תור, נראה כי ניתן יהיה להיעזר בשירותיו של חדר מיון או חדר רפואה דחופה.

2. ביום 10.11.19 הופנה המבקש לבדיקת אורולוג שב"ס אך המבקש סרב להגיע למרפאת שב"ס, בהסתמכו על החלטתי לעיל שחייבה את המשיב לקחתו לבדיקה רפואית בבית חולים. כיון שכך, סבר המשיב כי הטיפול מוצה ורק "למעלה מן הצורך" קבע למבקש תור לבדיקת אורולוג בחודש דצמבר בבית חולים.

3. ביום 21.11.19 הוצא המבקש לבי"ח מאיר, לב"כ המבקש לא נמסר לאן מוצא המבקש, ולבקשתו שלא לכבול את המבקש נמסר בתגובה כי הוראת מפקד המחוז היא לכבול את המבקש ברגליו בלבד. בהיעדר חו"ד רפואית עדכנית בדבר הנחיצות באי כבילתו של המבקש, הורה בית המשפט, מפי חברתי כב' השופטת ברק נבו, כי אין להתערב בהחלטת המשיב.

4. ביום 24.11.19 הגיש ב"כ המבקש "בקשה בהולה לעיון חוזר ומתן צו להוראות ובקשה להורות על הוצאתו לבית החולים להמשך טיפול". בבקשה זו גולל ב"כ המבקש את השתלשלות העניינים לפי טענותיו: בימים 21-22 לנובמבר 2019 אכן הוצא המבקש לבי"ח מאיר, אלא שהוא פונה לא בשל החלטות בית משפט זה, אלא עקב התדרדרות במצבו והתקף אפילפטי שחווה המבקש, נתון שהמשיב הסתיר מבית המשפט. בבדיקת CT שבוצעה למבקש אותרה בצקת במוחו והחמרה במצבו ביחס לבדיקת CT קודמת, והמבקש עבר סדרת בדיקות שנמשכה 16 שעות במהלכן היה כבול ברגליו בחוסר נוחות משווע. הומלץ למבקש טיפול סטרואיד וצוות בית החולים מאיר אף התייעץ עם בי"ח בילינסון לשם העברת המבקש לניתוח שם עקב מצבו המורכב, אלא שלנוכח קביעתם של רופאים נוירולוגים כי המשך כבילתו תסכן את חייו, ובהעדר נכונות מצד שב"ס להסיר הכבילה, סרב המבקש לאשפוזו בתנאים האמורים. במהלך אשפוזו נמנע מהמבקש ליצור קשר עם בא כוחו, ולא ניתן היה להביא את השתלשלות העניינים בפני בית המשפט ולהביא לשינוי ההחלטה בדבר כבילתו עפ"י הנחיות הצוות הרפואי.

5. לעניין בקשת המבקש להטיל עיצומים כספיים בשל הפרת החלטתי מיום 3.11.19, המשיב טען שסבר שבדיקה על ידי רופא אורולוג מומחה במרפאה המשמשת את המשיב למקרים דחופים עונה על דרישות ההחלטה שהתייחסה לשירותי חדר מיון או חדר רפואה דחופה בבית חולים. במקביל לכך פעל המשיב להוצאת

המבקש לבדיקה בבית החולים, אלא שהמבקש בהתנהגותו סיכל את שתי הבדיקות.

6. להשלמת התמונה אציין כי המבקש זכה בשחרור מוקדם מטעמים רפואיים, אך בשל ערעור המדינה על-כך, טרם ניתנה החלטה סופית בעניין.

דין ומסקנות:

1. קשה לחלוק על מצבו הרפואי המורכב והקשה של המבקש, המתועד היטב במסמכים רפואיים, וכעולה ממצב חירום רפואי אליו נקלע המבקש ביום 21.11.19 כמתואר לעיל.

2. קשה גם לחלוק על בהירות ההחלטה מיום 03.11.19, וזו לא קוימה ע"י המשיב, שפעל ב"קיצור הדרך" ובניגוד להחלטה, משנמנע מלהוציא את המבקש לבדיקה בבית חולים. המשיב הפר את החלטת בית המשפט, ובכך לכאורה מנע את עריכתן של בדיקות רפואיות נחוצות ומתן טיפול נדרש (אף שלא ניתן להתעלם מסירובו של המבקש לבדיקה חליפית במסגרת שב"ס).

3. למרות כשלים אלו במעשי המשיב, לא תיענה בקשת המבקש לחיובו בעיצום כספי מכוח פקודת ביזיון בית המשפט:

א. תכליתן של הוראות הפקודה היא להביא לידי כך שצווי בית המשפט יבוצעו ויוצאו מהכוח אל הפועל. סעיף 6 לפקודת ביזיון בית המשפט נועד לתת כלי לכופ את קיום צו בית המשפט, ואינו מקים זכות ל"פיצוי כספי", ולו עונשי. זו ההלכה מימים ימימה, שנקבעה עוד בע"פ 6/50 לויט נ' אנגל (1950) שם קבע כבוד השופט ש"ז חשין כי "סעיף 6 לא קבע עונש על הפרת הצו, אלא הסמיך את בית המשפט להטיל קנס או מאסר כדי לכופ ציות לצו בעתיד" וראו גם רע"ב 7183/16 פלוני נ' שרות בתי הסוהר (2017), רע"פ 4169/12 דן מיחזור בע"מ נ' מ.י. (2013) וע"פ 5177/03 מור נ' דר-משק פרחים "דין" (2004);

ב. במקביל לפנייתו במסגרת העתירה הנוכחית, הגיש המבקש עתירה דומה בעת"א 86-12-19 אשר נדונה בפני חברי כב' השופט טרסי, והתייחסה בין היתר לשאלת כבילתו בשעת ליווי מבית הסוהר לבדיקות ולכבילתו במהלך האשפוז. במסגרת הדיון שם הגיעו הצדדים ביום 5.12.19 להסכמה שהוצהרה לפרוטוקול ואשר ניתן לה תוקף של פסק דין, בדבר אופן ליווי המבקש והמשך הטיפול הרפואי בו, ועל כן התייתר הצורך באכיפת הצו שהוצא על ידי;

סוף-דבר:

הבקשה נדחת.

עותקי ההחלטה יישלחו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ד שבט תש"פ, 19 פברואר 2020, בהעדר
הצדדים.